

ZO BEGINT HOOFDSTUK 1

“Je wil je motor naar Buenos Aires verschepen? Vergeet het maar, het duurt eeuwen voordat de Argentijnse douane je motor vrij geeft. En het kost een vermogen, deels onder de tafel.”

“Montevideo dan?”

“Zelfde verhaal. Net als Rio de Janeiro en São Paulo.”

Peet van het transportbedrijf in Rotterdam was duidelijk geweest: Chili is de enige bestemming in die regio waar hij mijn motor naartoe wilde sturen. Daar is het regelen van het papierwerk volgens hem een fluitje van een cent.

...stempels halen...

Een taxi brengt me van het vliegveld van Santiago door de ochtendspits naar een glazen wolkenkrabber in het centrum. Naar de Chileense rederij die mijn motor uit de zeecontainer heeft gehaald en die de stempels moet zetten waarmee de douane hem vrij geeft. Volgens de dames van de rederij ontbreekt er een formulier. Vriendelijke blikken en gesoebat leveren niets op. De dames houden zich strikt aan de procedures, onvermurwbaar. Mijn door de reis korte lontje wordt nog korter.

...en na de nodige tegenslag...

Twee dagen geleden trok ik de deur van mijn appartement in Amsterdam dicht, en al de eerste tussenstop in Philadelphia was zenuwslopend. Van mijn backpack, met daarin mijn motorkleding, contactlenzen voor een half jaar en camerakabels, geen spoor. En omdat ze me op hun kapotte computer niet konden vinden, werd ik apart genomen en afgesnauwd door de marechaussee. Bij de gate veroorzaakte het aantal items van mijn handbagage problemen, maar ik werd gered door een goedlachse purser. Op het grauwe, uitgestorven vliegveld van Miami at ik taco's van een plastic bord, veel te zout, veel te vet en veel te duur. En bij mijn aankomst vanmorgen vroeg om half zes vervloog het laatste sprankje hoop dat mijn backpack alsnog was aangekomen.

...óp naar New York.

Gelukkig kan ik Peet in Nederland mobiel bereiken. In het Engels legt hij aan de baas van de dames uit dat mijn papieren toch echt in orde zijn. Met de benodigde stempels van de rederij pak ik de bus naar Valparaíso aan de kust. Daar staat ergens in een loods mijn bijna veertig jaar oude Moto Guzzi te wachten om me in een half jaar naar New York te rijden. Dwars door de Amerika's. Om bedrijven in beeld te brengen die werken aan een betere

wereld. Allemaal op hun eigen manier en in hun eigen sector. Allemaal *for profit*. Allemaal met *social impact*. Te beginnen bij Sabores del Mundo in Buenos Aires, de stad waar ik tien jaar geleden woonde.

Eerst naar de loods...

In Valparaíso wordt de volgende ochtend eindelijk mijn bagage bezorgd. Opgewonden loop ik van het hostel naar het douanekantoor, waar de stapel papieren in mijn handen alleen maar groter wordt. Dan brengt een bus me tot ver buiten de stad. Bij een onduidelijke bushalte wijst de buschauffeur vaag naar links. Daar ergens zou het volgens hem moeten zijn. Ik loop een paar kilometer door de berm van een zandweg waarop vrachtwagens af en aan rijden. Het is midden op de dag, over de dertig graden en windstil. Zand en stof vliegen alle kanten op. In mijn ene hand draag ik een tas met paperassen en een camera. In de andere hand mijn helm en leren jas. Met mijn spijkerbroek en motorgympen aan zweet ik stevig. Ik weet niet zeker of ik wel goed loop, mijn GPS is niet duidelijk, tot achter een heuvel grote vlaggen opdoemen met het logo van het transportbedrijf.

...voor mijn veertig jaar oude Moto Guzzi...

Terwijl ik ongeduldig zit te wachten bij de receptie van de loods, lopen mannen in gele hesjes in en uit. Allemaal eerder aan de beurt dan ik. Elk kwartier vraag ik aan de balie of ze me niet vergeten zijn. Dan tikt een vrouw me op mijn schouder, die volgens het speldje op haar jas Gloria heet. "Señor Wohlgemuth Kitslaar?" In een reflecterend hesje en met beschermkappen over mijn schoenen volg ik haar ver het terrein op. Daar staat mijn motor die ik een paar weken terug bij Peet in Rotterdam heb achtergelaten. De Guzzi waar ik zo weg van ben, in Chili. Met een paar collega's van Gloria duw ik de motor uit het krat. Als de accu maar niet is leeg gelopen in al die tijd op zee. Hij slaat in één keer aan. Geweldige knallen bulderen door de loods. Deze motor heeft soul.

...die ik niet zomaar mee krijg.

Gloria heeft intussen het papierwerk in orde gemaakt en vraagt me nog even langs de kassa te lopen. De kassa? Peet had toch gezegd dat ik ter plekke niets meer hoefde af te rekenen? Een factuur van omgerekend vierhonderd euro, cash te betalen. Dit slaat nergens op. Met veel theater schreeuw ik in vloeiend Spaans de boel bij elkaar. De jonge vent achter de kassa prevelt dat hij er ook niets aan kan doen en stuurt me naar zijn baas. "Gaat u ermee akkoord als we tachtig procent van de rekening afhalen?" Dit bevestigt mijn vermoeden: deze factuur is ter plekke verzonnen. Corruptie, de eerste dag al. Maar vooruit, die tachtig euro, ik wil nu weg. Als ik het terrein afrijd, draai ik het gas open voor de eerste meters op Latijns Amerikaanse bodem. Ik ben er klaar voor, óp naar New York. Op naar bedrijven die werken aan een betere wereld.